मी माझा

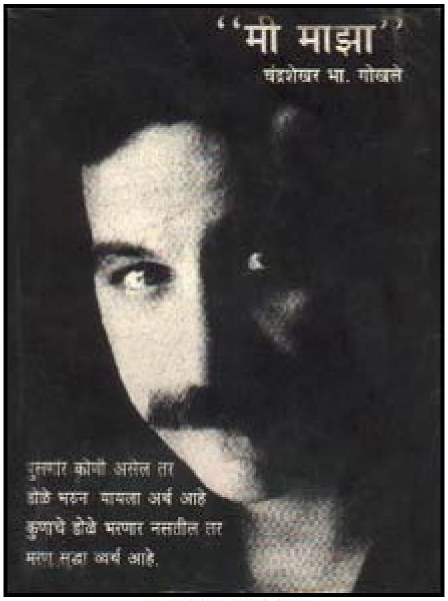

Meemaza

ने हमी च डो क याने विचार करु नये
कधी भावनांनाही वाव द्यावा
आसु सले ल्या डो ळ्यां ना
स्वप्नांचा गाव द्यावा.

मी आहेच जरा असा
एकटा एकटा राहणारा
वाळवं ? पान सु द्धा गळताना
तन्मयते ने पाहणारा.

माझ्या हसण्यावर जाऊ नका
माझ्या रुसण्यावर जाऊ नका
जरी तु मच्यात असलो तरी
माझ्या असण्यावर जाऊ नका.

मी माझा

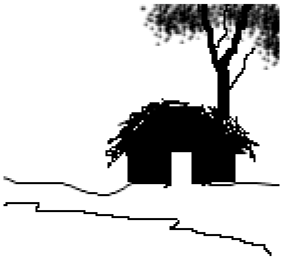

मी बुडताना माझा
गाव ओझरता पाहिला होता
मला पहायला गाव माझा
काठावर उभा राहिला होता.

तू गेल्यावर वाटतं
खूपसं सांगायच होतं
तू खूपसं दिलस तरी
आणखी मागयचं होतं .

इथे वेडे असण्याचे
खूप फायदे आहेत
शहाण्यां साठी जगण्याचे
काटेकोर कायदे आहेत.

ठाऊक असतं तुझं येणं अशक्य आहे
तरी मन तुझी वाट पाहणं सोडत नाही
मीहा म्हणतो जाऊदे
मी त्या "च" मन मोडत नाही .

उमलणं आणि फूलणं
यात बरच अंतर आहे
उमलणं अगदी स्वाभाविक आहे
पूलणं त्यानं तर आहे .

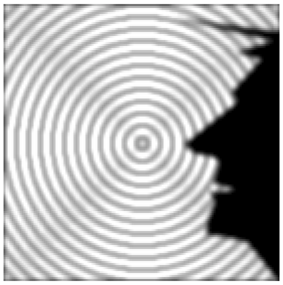

तु झ्यावर रागावणं हा
तु ला आठवण्याचा बहाणा आहे
तू आलास की तो जातो
तसा माझा राग शहाणा आहे.

सगळीच वादळं मी
खिडकीत बसून पाहिली
पण परवाच्या वादळात
माझी खिडकीच वाहिली.

तू विझत असताना तू झ्याभो वती
मी ओंजळ धरली
तू तेवत राहिलास नी प्रकाशाने
माझी ओंजळ भरली.

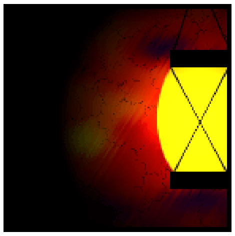

आता मलाही लागलं य जमायला
तु झ्यासारखं वागणं
समोर असलं की गप्प राहणं
आणि रात्री कुढत जागणं.

सगळी च गावं दु रून
सुबक सुंदर दिसतात
गल्लीतून फिरताना कळतं
ती विस्कटलेली असतात.

आठवतं तुला आपलं
एका छत्रीतून जाणं
ओघळणारे थेंब आपण
निथळताना पाहणं.

घराभोवती कुंपण हवं
म्हणजे आपलं जग ठरवता ये तं
बाहेर बरबटलेलं असलं तरी
आपल्यापु रतं सारवता ये तं .

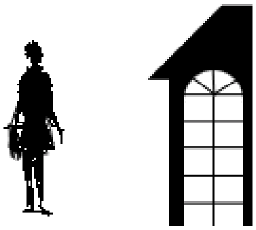

भातुकलीची बोळकी मिळाली
परवा कपाट लावताना
माझी किती उडाली धांदल
गे ल्या काळामागे धावताना.

पावसाचा एक थेंब चुकून
माझ्या खो ली त ये ऊन पडला
आणि बाहेरचा पाऊस बघून
मु क याने च रडला.

माझ्या प्रत्ये क क्षणात
तुझा वाटा अर्धा आहे
भू तकाळ आठवायचाच तर
तु झ्याच आठवणीं ची स्पर्धा आहे .

आता पु न्हा तु झ्या बं द दारासमो रचं
ते संथ वळण लागेल
आणि पुन्हा एकदा मन माझं
वेड्यासारखं वागेल.

तू समोर असलीस की
नुसतचं तुला बघणं होतं
आणि तू जवळ नसताना
तुझ्या सोबत जगणं होतं .

जन्मभर जळल्यावर
मेल्यावर पण जाळतात
लाकडापेक्षा माणसंच
लाकडाचे गुणधर्म पाळतात.

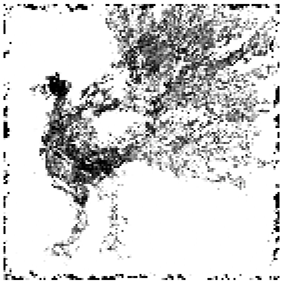

मोर थुई थुई नाचतो
त्याची पिसं सांडतात
लोकं इतकी हुशार की ते
त्याचाही बाजार मांडतात.

गावाच्या वेशीवर
मारूतीला बसवलेला
दर शनिवारी नारळ देऊन
बिचाऱ्याला फसवलेला.

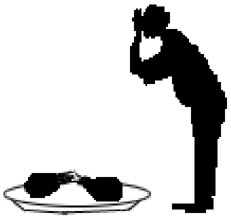

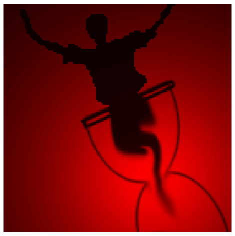

मरताना वाटलं
आयुष्य नुसतंच वाहून गेलं
मला जगायचंय, मला जगायचंय म्हणताना
माझं जगायचंच राहून गेलं .

माझी गोष्ट मला सांगताना
मी जास्त खोलात शिरत नाही
कारण नावालाही मग मी
निर्दोष असा ऊरत नाही .

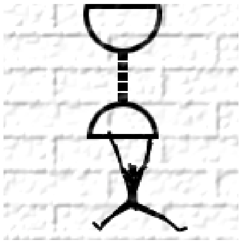

को ण म्हणतं रात्री नं तर ये णारा दिवस
नेहमी नवा असतो ?
माझ्या मते तो नुसताच
दोन रात्रींमधला दुवा असतो.

तु झ्या माझ्यातलं अं तरसु द्धा
तु झ्या माझ्यातला दु वा आहे
ही माझी कल्पना नाही
हा माझा दावा आहे.

झेपेल तेवढंच दु:ख
तो आपल्याला दे तो
दिलेलं दु:ख संपलं की
आपल्यालाच ने तो .

सरपणासाठी तो डले ल्या ओं डक्याला
एकदा पालवी फुटली
त्यालाच कळे ना ही
जगायची जिद्द कु ठली ?

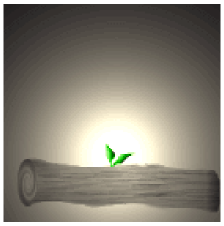

इथे प्रत्ये काला ठाऊक आहे
प्रत्ये काचं गु पी त
पण प्रत्ये क जणच डागाळले ला
इथला चं द्र सु द्धा शापित.

घर दोघाच असत
ते दो घां नी सारवायचं
एकाने पसरवलं
तर दु सऱ्याने आवरायचं .

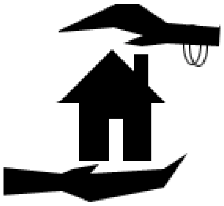

झिजेल म्हणून चंदन मी
उगाळायचं थां बवलं , तर
कंटाळून ते म्हणालं माझं
उरलं आयु ष्य उगी च लां बवलं .

खूपदा माझा एकलेपणा
माझ्याशी बो लका हो तो
मग कोणी एक शब्द जरी बोललं
तर त्याचाही गलका हो तो .

तू सोबत असलीस की
मला माझाही आधार लागत नाही
तू फक्त सोबत रहा
मी दुसरं काही मागत नाही.

ज्या गो ष्टी ची भी ती हो ती
ते च हो ऊन बसलं य
तु झ्याकडे पाठवत नाही
म्हणू न मन माझ्यावर रुसलं य.

मला पक्कं ठाऊक आहे की
प्रत्ये क गो ष्टी ला अं त आहे
म्हणून मी काही बोलत नाही
मी अगदी शांत आहे.

मिठी या शब्दात
केवढी मिठास आहे
नुसता उच्चारला तरी
कृतीचा भास आहे.

कोणीतरी लागतं
आपल्याला वेडू म्हणणारं
वेडू म्हणताना आपल्यतलं
शहाणपण जाणणारं.

एकदा मला ना
तू माझी वाट पाहताना पहायचंय
तेवढ्यासाठी आडोशाला
हळूच लपून राहायचंय.

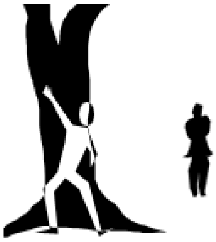

देवळात जाऊन माणसं
दुकानात गेल्यासारखी वागतात
चार-आठ आणे टाकून
काही ना काही मागतात.

चढाओढ या शब्दाचा अर्थ
आपण किती उलटा लावतो
कोणी वर चढताना दिसला
की लगेच खाली ओढायला धावतो .

आठवणींच्या देशात
मी मनाला कधी पाठवत नाही
जाताना ते खूष असतं
पण येताना त्याला येववत नाही .

तू मला स्वप्नं दिलीस आणि
माझ्या रात्री जागायला लागल्या.
आता चां दण्याही सवयी नं
सलगी नं वागायला लागल्या.

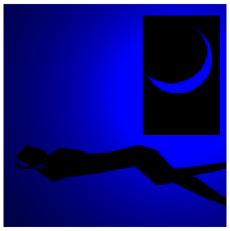

असे बेसावध क्षणच
सावधपणे टाळायचे असतात
जवळ ये तानाच दु राव्याचे
काही नियम पाळायचे असतात.

ओठात गुदमरलेले शब्द
अलगद डो ळ्यां कडे वळले
पापण्या जरा थरथरल्या
म्हणून गुपीत तुला कळले.

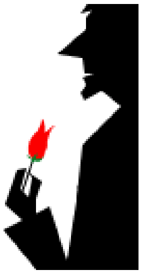

तुझं आवडणंही मला
किती सहन करावं लागतं
ऊर भरून श्वास घे ऊन
पुन्हा गुदमरावं लागतं.

खू पदा माझ्या आठवणी
पावलं न वाजवता ये तात
आणि जाताना माझ्या मनाला
पावलं जोडून जातात.

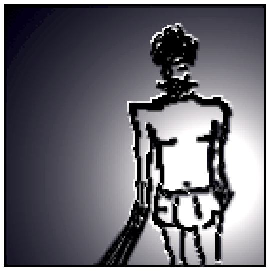

प्रत्ये क गावाबाहे र
छोटा महारवाडा आहे
चवथी च्या पु स्तकात मात्र
समानतेचा धडा आहे.

तु झं हे ने हमी चं झालं य
आल्या आल्या निघणं
मी जाते, मी निघते म्हणताना
मी थां बवतो य का बघणं .

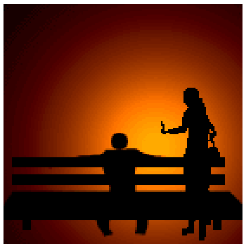

कापरासारखं जळणं
मला कधी पटत नाही
तसं जळण्यास माझी ना नाही
पण शेवटी काहीच उरत नाही.

पाण्याचं वागणं
किती विसंगत
पो हो णाऱ्याला बु डवू न
प्रेताला ठेवतं तरंगत.

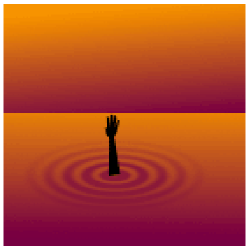

प्रत्ये काला एक आभाळ असावं
कधी वाटलं तर भरारण्यासाठी
प्रत्ये काला एक घरटं असावं
सं ध्याकाळी परतण्यासाठी .

मरण दाराशी आल्यावर मी म्हटलं
तु ला शं भर वर्षे आयु ष्य आहे
मरणही चाट पडलं म्हणालं
काय हा मनु ष्य आहे ?

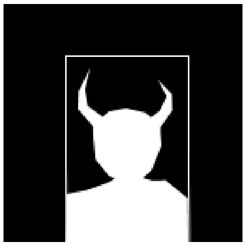

आवडतं मला पावसात
चिंब चिंब भिजणं
अनुभवतो मी तेव्हा बिजाचं
अं कुरण्यासाठी रूजणं .

परवा एक पाखरू रानात
आपलं घरटं शोधत राहिलं
कसं सांगू त्याला त्याचं
घरटं पडताना मी पाहिलं.

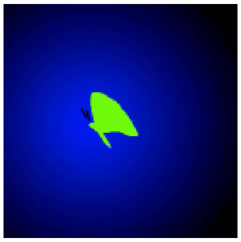

प्राथमिक गरजा भागल्यावर
हे माणासचे कपडे घालतात
तरी मनात हौसेनं ते
हिंस्त्र श्वापद पाळतात.

पिंपळाचं रोप कसं
कुठेही उगवतं
कुठेही उगवतं म्हणून
त्याचं कसंही निभावतं .

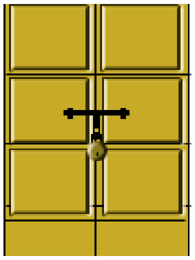

इथे प्रत्येकजण आपापल्या घरात
अन् प्रत्येकाचे दार बंद आहे
तरी एकोप्यावर बोलणं हा
प्रत्येकाचा छंद आहे .

तुला वजा केल्यावर
बाकी काही उरत नाही
तुझ्याशिवाय मी आयुष्य
आयुष्यच धरत नाही .

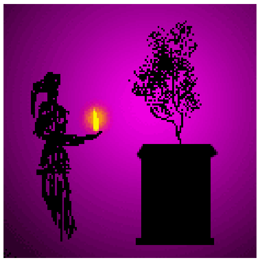

तुळशीपुढे दिवा लावताना
तुला कुंपणबाहेर पाहिलं
मी येऊ शकले नाही कारण
मध्ये कुंपण राहिलं .

जेव्हा तू माझा
अलगता हात धरलास
खरं सांग तेव्हा तु ह्याजवळ
तू कितीसा उरलास ?

नुसतच बरोबर चाललं तर
ती सोबत होत नाही
आणि कर्तव्य म्हणून केलं तर
ती मदत होत नाही.

आभाळ असं
ओतल्यासारखं वाहिलं
आणि घरच्या तुळशीला
पाणी घालायचं राहिलं .